

maa ikke beskæftiges efter den Tid, og de, der beskæftiges mellem 1 og 8 om Aftenen, maa ikke beskæftiges før den Tid. Arbejdet skal ophøre om Torsdagen Kl. 4 o. s. v. Kort sagt, man har ikke været bange for der at give Regler, og saa staar det ærede Medlem op og stempler os som rene Nhyrer, fordi jeg har tilladt mig at pege paa, at det sikkert ogsaa i den offentlige Sundheds og Morals Interesse var naturligt og udbændigt, at man kom til at beskæftige sig med det industrielle Hjemmearbejde. Jeg udtalte mig meget forbeholdent og gjorde opmærksom paa, at der kun kunde være Tale, om det industrielle Arbejde, som udførtes for andre, medens Forholdet derimod stillede sig noget anderledes for det Arbejde, der udførtes selvstændigt, om end sanitære Grunde ogsaa burde tale for, at man kom ind paa, i alt Fald at have noget Indseende med, hvad der udførtes i disse Hjem.

Saa sagde det ærede Medlem, at han havde ikke noget imod de legitime og vellykkede Bestræbelser for ad Organisationens Vej at bringe Arbejdstiden ned. Jeg tror selvfølgelig det ærede Medlem, naar han siger det, men jeg vil da ogsaa tro, at det ærede Medlem vil være enig med mig i, at saa er det rigtigt at tage ham i Enkelttal og ikke som Repræsentant for Højrepartiet. Thi dette Parti har ved sin Presse og paa anden Maade gjort alt muligt for at lægge Arbejderorganisationens Bestræbelser Hindringer i Vejen. Jeg mindes ikke fra de mange Aar, jeg har haft med disse Sager at gøre, et eneste Tilfælde, hvor man fra Højres Presses eller fra dets Ordføreres Side i al Almindelighed — ja, jeg uundtager jo det ærede Medlem, som talte forleden Dag — har hørt, at man syntes, det var rigtigt, naar Arbejderne foretog et eller andet Skridt til Forbedring af deres Forhold. Nej, tværtimod, man har bestandig gjort, hvad man var i Stand til — ja, ikke alene ad privat Vej, men man har ogsaa søgt at paakalde Lovgivningsmagts Hjælp — for, som det hedder, at værne sig mod Arbejderne, det vil sige, gøre Arbejderorganisationens Bestræbelser virkningsløse. Jeg skal i saa Henseende erindre om, at da for nogle Aar siden et større Fag i København ønskede en Indskrænkning i Arbejdstiden og prøvede en Strejke, hvad der jo er fuldstændigt lovligt i Henhold til den gældende Ret, kaldt hele Højrepresen over disse Arbejdere og gjorde alt muligt for at vise, at det var raskende galt, hvad de der foretog sig, skønt det er ganske sikkert, at det ikke i nogen som helst Grad vilde have skadet Arbejderne inden for det paagældende Fag,

om Arbejdstiden var bleven begrænset saaledes, som Arbejderne ønskede det. Det er netop i høj Grad den Modstand, Arbejdernes Bestræbelser ad privat Vej for at forbedre deres Forhold, have mødt, som har ført til, at man fra Arbejdernes Side vender sig til Lovgivningsmagten. Ofte hører man ogsaa, naar man taler om, at Arbejdstiden skal indskrænkes i et Fag, Arbejdsgiverne sige: Saa vi have i og for sig ikke noget derimod, det kunde sikkert ogsaa gaa i vort Fag, men se, vi ere ikke fuldstændig selvstændige i den Henseende. Muretsfaget f. Eks. staar ikke alene i Forbindelse med Tømmerne og Snekkerne, men det staar ogsaa i Forbindelse med Teglværkerne og Vognmændene osv., og selv om det kan gaa i det Fag, siges der, kunne vi jo dog ikke indføre kortere Arbejdstid end de andre, for saa komme vi til at kollidere med deres Interesser og Arbejdsmaade, saa længe de ikke gaa til det samme, og derfor er det ganske sikkert det rigtigste, at vi indføre denne Ordning ved Lov. Naar vi komme ud omkring og ville have Arbejdstiden indskrænket, siges der, at det maa vi have ved Lov, men naar vi komme her i Rigsdagen og forlange det, saa kommer det ærede Medlem og siger: Nej, det skal slet ikke ske ad Lovgivningsvejen, det skal ske ad Organisationens Vej. Det er sagt før her i Tinget. Det er ganske sikkert, at ad hvilken Vej Arbejderne end ønske at saa deres Vilkaar forbedrede, vil man dog fra den anden Side bestandig sige: Nej, det er ikke ad den Vej, det skal være. Det kommer frem ved saa mange Lejligheder. Jeg tror derfor, man næsten kan fastslaa som givet, at man bestandig kan vide paa Forhaand, naar man fremsætter et Forslag om denne Sag, at der vil blive sagt: Vi ville saa gerne, at I skulle have det godt, men bare ikke ad den Vej.

Dernæst rejste det ærede Medlem Spørgsmaalet om, hvad Mandat Forslagsstillerne havde til at fremsætte dette Forslag. Ja, jeg kan sige for mit Vedkommende, og det gælder for øvrigt for alle Forslagsstillerne, at vi have sagt til vore Vælgere, forinden vi bleve valgte, at et af de Punkter paa det Program, hvorpaa vi stillede os til Valg, var denne Sag, og vi ere valgte paa dette Program. Deri ligger altsaa allerede en Berettigelse for os til at fremkomme med dette Forslag, rent bortset fra, at det ærede Medlem jo ved, at en Rigsdagsmand har Ret til at stille Forslag om ethvert Forhold, der vedrører Samfundslivet, uden at søge noget særligt Mandat dertil. Jeg tænker overhovedet, der ikke er nogen som helst Anledning til, at man skal møde her med et saadant særligt Mandat fra alle de paagæl-